

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku H. Ż., H.Ż. i Ł.M.  
przy uczestnictwie P.M., U.M. i I. sp. z o.o. w W.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców i uczestników P.M. i U.M.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) ustala, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty swojego udziału w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w P. ustanowił na oznaczonej nieruchomości należącej do wnioskodawców, na rzecz uczestnika I. Sp. z o.o. będącego właścicielem wskazanych urządzeń przesyłowych, służebność przesyłu polegająca na prawie wstępu, używania i korzystania z pasa gruntu oraz dostępu w celu wykonywania czynności eksploatacyjnych i innych opisanych w postanowieniu, oraz zasądził wynagrodzenie dla wnioskodawców.

Rozpoznając apelację uczestnika Sąd Okręgowy w W., postanowieniem z dnia 3 października 2018 r. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego i oddalił

wniosek, przejmując nieuiszczone koszty postępowania na rachunek Skarbu Państwa i ustalił, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Na podstawie tych samych ustalonych faktów, Sąd Okręgowy dokonał odmiennej oceny prawnej. Uznał, że uczestnik zasiedział służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, będąc w dobrej wierze. Przyjmując początek dwudziestoletniego zasiedzenia służebności na koniec 1983 r. do nabycia służebności drogą zasiedzenia doszło z dniem 1 stycznia 2004 r. To spowodowało zmianę postanowienia Sądu pierwszej instancji i oddalenie wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 305<sup>1</sup> w związku z art. 305<sup>2</sup> § 2 k.c. przez ich niezastosowanie; art. 292 w związku z art. 172 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie; art. 7 k.c. przez uznanie dobrej wiary uczestnika; art. 352 § 2 w związku z art. 348, art. 350 i art. 351 k.c. przez ich błędną wykładnię. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. i art. 244 w związku z art. 250 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), uważając, że o tym wystarczająco świadczy widoczna *prima facie*, zdaniem wnioskodawców, sprzeczność orzeczenia „z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Z taką właśnie

sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej”. W dalszej części uzasadnienia próbuje się wykazać trafność tych twierdzeń.

Okazało się to jednak nieprzekonujące jako sprzeciwiające się ustalonemu od dawna stanowisku orzecznictwa Sądu Najwyższego w podstawowych kwestiach, a więc zwłaszcza co do przesłanek zasiedzenia służebności odpowiadającej służebności przesyłu w porównaniu z przesłankami służebności określonej w art. 305<sup>1</sup> k.c. Wiąże się to również z ustaleniem okoliczności faktycznych i oceną dowodów, które nie mogą być podważane w postępowaniu kasacyjnym, a ustalenie faktów obowiązuje Sąd Najwyższy (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Można wprawdzie od uzasadnienia orzeczenia sądowego, w tym drugoinstancyjnego oczekiwać szerszej argumentacji wskazującej na zasadność dokonanego rozstrzygnięcia niż ma to miejsce w zaskarżonym postanowieniu, ale to nie znaczy, że oszczędność słów uzasadnienia orzeczenia stanowi od razu o naruszeniu przepisów procedury cywilnej i to w takim stopniu, aby to wystarczyło do weryfikowania tego orzeczenia. Należy zwrócić uwagę, że postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajny w odniesieniu do prawomocnego orzeczenia, nie stanowi trzeciej instancji sądowej i podważanie tego orzeczenia musi być podyktowane wyjątkowymi okolicznościami, o których mowa w przesłankach wymaganych przez art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Na podstawie zarzutów podniesionych przez wnioskodawcę nie można wywieść występowania w zaskarżonym postanowieniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy mieć na uwadze utrwalone i mające znaną pozycję w praktyce prawniczej stanowisko orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz doktryny odnośnie do tego, co oznacza oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Częściowo jest to pokazane w odpowiedzi uczestnika na skargę. Wypada uznać, że podstawowych argumentów w tej kwestii w dotychczasowym orzecznictwie pełnomocnik skarżących nie zauważył. Nie wystarczy we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołać się na treść art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., przywołując w uzasadnieniu jedynie motywy służące poparciu własnej tezy, zamiast przekonać o ich prawidłowości, porównując je z również przytoczonymi w takim uzasadnieniu motywami przeciwnymi.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

as]

aj